

3 Cena numeru 3 centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincyi.

NOWINY
DZIENNIK NIEZAWISŁY DEMOKRATYCZNY ILLUSTROWANY

OGŁOSZENIA

na wiersz poście 16 hal, na każdy następnny raz po 12 hal; drobne ogłoszenia po 4 hal. od wyrazu (minimum 50 hal). Nadawca na wiersz poście 50 hal. Broń na każdej stronie po K 6 -- półpół K 4 -- nakładki K 30 -- na tyłce. Ogłoszenia przyjmuje tylko Biuro dzienników i ogłoszeń Maryana Hupczyca w Krakowie, Jagiellońska 7, (obok handlu WP. Balabaszewskiego).

PRENUMERATA:
Miesiące w Krakowie (już dostawą do domu) K 1 50 na prowincyi z przesyłką pocztową „ 1 60
Prenumerata za granicę: rok, 1 50, frk. 2 --, rb. 1 --
Pełniejsze egzemplarze nabywać można we wszystkich agencjach piśmi i na wszystkich dworcach kolej.

Redakcja i Administracja „Nowin“: Kraków, ulica Gołębia 1 5
Ekspedycyja „Nowin“: ulica Gołębia 3.

REDAKTOR NACZELNY
LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości ustne, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Telefon Nr. 340) od godziny 9 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Gołębia 3. Reklamów nie swraca się.

„NOWINY“ wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 4-tej. Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Pragmatyka służbowa dla urzędników.

Niepomyślnie wróżyć. — Koszta pragmatyki. — Sporna punkty między komisją a rządem. — Awans autonomiczny.

Niebawem rozpoczyna się w labie posłów obrady nad przedłożonym już elaboratem komisji urzędniczej w sprawie pragmatyki. (Projekt pragmatyki obejmuje urzędników wszystkich kategorii prócz sędziów i nauczycieli, których stosunki i normowane są innymi ustawami, oraz nie obejmuje urzędników kontraktowych).

(„zwingende“) względy służbowe. Urlop ten wynosi co najmniej:
Dla praktykantów i urzędników XI rangi 14 dni, dla urzędników z placą X i IX rangi trzy tygodnie VIII i VII rangi 4 tygodnie, VI rangi i wyżej pięć tygodni.

- Opadły postanowienia projektu rządowego, iż urlop minimalny miał być o tydzień krótszy przy służbie nie trwającej jeszcze lat 15.
Automatyka.
Dla awansu czasowego pozostawia komisja pięć grup projektowanych przez rząd, wedle tego, czy dla danej posady urzędowej przepisano jest pewne wykształcenie szkolne, a mianowicie:
a) zupełne wykształcenie średnie i akademickie;
b) ukończenie zakład naukowy średniego i kursu akad. z jednym egzaminem akademickim;
c) ukończenie szkoły średniej;
d) ukończenie czterech niższych klas szkoły średniej, albo „kursu naukowego jednorocznego, połączonego ze szkołą wydziałową“, oraz pomyślne złożenie egzaminu fachowego;
e) inne wykształcenia, wychodzące poza szkołę ludową.

Terminy awansu czasowego zostały przez komisję skrócone w ten sposób, że w grupie a) awans do VIII i VII rangi należy się po 6 (nie 7) latach, w grupie b) awans do X rangi już po trzech latach (w randze XI), w grupie c) awans skrócono, czas awansu w randze IX na 6 lat. Nadto dla grupy b) zapewniono awans czasowy do rangi VII po dziesięcioletniej służbie w randze VIII. Na te zmiany automatyki zgodził się rząd w komisji. Zgodził się rząd także na to, aby praktykantów (w grupie a), b) i c) awansowali już po trzech latach, zaś w grupie d) i e) dopiero po czterech latach.

Niebawem rozpoczyna się w labie posłów obrady nad przedłożonym już elaboratem komisji urzędniczej w sprawie pragmatyki. (Projekt pragmatyki obejmuje urzędników wszystkich kategorii prócz sędziów i nauczycieli, których stosunki i normowane są innymi ustawami, oraz nie obejmuje urzędników kontraktowych).

Wiedle uchwał komisji ustawa ma zacząć obowiązywać z dniem 1 lipca 1912. Rząd stanowczo sprzeciwia się temu terminowi i domaga się, aby pragmatyka obowiązywała dopiero od pierwszego miesiąca po ogłoszeniu ustawy. Jeżeli zwazany, że sankcje ustawy czyni rząd zależną od uchwalenia projektów podatkowych, okaza się widoki pragmatyki w takim świetle niezbyt pomyślnymi. Zaznaczyć jednak należy, iż to stanowisko rządu nie wytrzymuje krytyki. Ogólna nadwyżka w wydatkach budżetu wprowadzenia pragmatyki oblicza rząd na 27 milionów koron, rozumiejąc, że nie jest dla skarbu państwowego tak wielką, aby z powodu niej zwlekać z pragmatyką. W każdym razie awans rząd wprowadzenia w życie pragmatyki służbowej przed 1 października 1912 r. za wykluczenie już z tej przyczyny, ponieważ przed wejściem jej w życie okaza się niezbędnym szereg przygotowawczych zarządzeń.

Jeżeli atoli jęszcza w zniechęty względ, dla którego wejście w życie pragmatyki nie może nastąpić bez opóźnienia. Oto między stanowiskiem komisji urzędniczej a rządem okazały się znaczniejsze sprzeczności, nie załatwione w drodze kompromisowej i dlatego jest bardzo prawdopodobne, że lśba pańów odrzuci projekt pragmatyki w redakcyi obecnej i sprawa powróci znowu do lśby posłów.

Przedstawimy poniżej główne punkty sporne między komisją a rządem.
§§ 31 i 32 pragmatyki służbowej.
Najniebezpieczną dla rządu, a komisja była sprawa normowania par. 31 i 32 projektu ustawy o zachowaniu się urzędnika w służbie i poza służbą, oraz o należeniu urzędników do stowarzyszeń. W par. 31 przyjęła komisja tekst następujący: „Urządniczy powinien w służbie i poza służbą okazać się godnym stanowiska przez się zajmowanego, zachowanie się stanowiąc do wymogów dyscypliny i unikając nadmiernej zafascynacji, jakiego stanowisko jego wymaga. Wszelako nie wolno urzędnikowi z powołaniem się na jego służbowy stanek czynić przeszkód w wykonywaniu jego praw obywatelskich, o ile temu nie sprzeciwiają się przepisy tej ustawy.“

Rząd obstawał przy stylizacji par. 21 swego projektu, a zgodził się na stylizację powyższą tylko pod warunkiem, jeśli komisja utrzyma postanowienie projektu rządowego w par. 32, iż „urzędnikowi zabroniony jest udział w stowarzyszeniach, jeżeli udział ten sprzeciwia się obowiązkom rządu bądź z powodu dążeń stowarzyszenia, bądź też z powodu sposobu jego działalności.“

Postanowienie to jednak było czysto techniczne, nie mogło być utrzymane, bo czyniło historycznym prawem stowarzyszenia się urzędników. Z tego powodu komisja wbrew protestom rządu skreśliła w par. 32 cały ten ustęp i pozostawiła tylko postanowienie, że „urzędnik nie może należeć do stowarzyszenia zagranicznego, mającego cele polityczne.“

Ze względu na stanowczą opozycję rządu przeciw skreśleniu owego ustępu par. 32 i z obawy o nadmierne całej ustawy pojawiły się w komisji wnioski kompromisowe, które jednakże uzyskały większości, a także nie zadawalały rządu.
Należy więc oczekiwać w pełnej lśbie ostrej walki o tekst par. 31 i 32. Posłi Korosek zgąda w swoim wniosku mniejszości przywrócenia tekstu projektu rządowego.

Urlopy urzędników.
Postanowienia projektu o urlopiach zostały przez komisję korektowane, sformułowane w ten sposób, że każdemu urzędnikowi należy się corocznie normalny urlop, o ile nie stoją temu w drodze konieczne

Wiedle uchwał komisji awans do wyższych klas rangi następuje nielimitalnie od terminu awansu czasowego przez udzielenie posady wyższej rangi. Prowizoryczni urzędnicy są zrównani ze stałymi pod względem awansu czasowego.

Urzednicy grupy D i E, którzy w czasie wejścia nowej ustawy w życie conajmniej 4 lata służby jako urzednicy, lub 8 lat służby jako praktykantów i urzednicy przebyli, mają wedle uchwał komisji prawo do awansu czasowego w grupie D po sześciu latach w randze XI i X i po 9 latach w randze IX, zaś w grupie E po 6 latach w randze XI i po 7 latach w randze X.

Jeżeli urzednicy w czasie wejścia w życie nowej ustawy przebyli już w tej samej służbie czas dłuższy, niż użawa wymaga do awansu czasowego, wówczas różnica czasu do maksymalnej wysokości czterech lat dolicza mu się do awansu czasowego do następných klas plac. Jeżeli urzednik dosięgnął już najwyższą klasę rangi, której placę awansu czasowym mu się być używane, to między mu ową różnicę czasu służby (Ueberdienstzeit) (najwyżej cztery lata) doliczy do awansu do wyższych stopni plac.

Czas służby, jaki urzednik spędził jako wolontarysz, aspirant itp. bez plac w tej samej kategorii służbowej wlicza mu się do awansu czasowego, najwyżej jednak do jednego roku.

W przeciągu lat pięciu po wejściu w życie nowej ustawy należy takim urzednikom, którzy tyl ko dla braku potrzebnego wyższego egzaminu fachowego byłiby wykluczeni od awansu czasowego, przy odpowiedniej kwalifikacji udzielić „veniam“ od egzaminu. Po latach pięciu można udzielić „veniam“ tylko z przyczyn na szczególne uwzględnienie nie zasługujących.

Wojna włosko-turecka.

Włosi na Rodos. — Jęfny. — Porozumienie Włoch z Anglią. — Żegluga w Dardanelach.
Rzym. Admirał Viale rozstawił kilka krążowników, aby nadaremnie ewentualną niebezpieczną gar-

Okropność marokańskich rozruchów: Rzeź w dzielnicy żydowskiej w Fezcie. (Patr. artykuł).

nizony tureckiego na Rodos na żaglowcach. 200 2-żaglowców zostało skonfiskowanych.
Agencja Stefani donosi z Rodos: Jeden krążownik opuścił Rodos i udaje się do Tampsil i Tarentu. Na jego pokładzie znajdują się jęfcy: wali z Rodos, 2 sekretarze, kilka tureckich urzędników, 5 oficerów i 7 żołnierzy i żandarmerów. Dwa parowce wyruszyły do Neapoli. Na jednym z nich znajdują się jako jęfcy 14 żandarmerów tureckich. Od dnia 4 bm jest wyspa Rodos w stanie blokady. Po okopaniu wyspy nastąpi porozumienie się admirałów Walego i Ameglio, aby interesem cesarstwa neutralnych nie doznały szkody.

Według prywatnych wiadomości obsadzili Włochy jeszcze małą wyspę Carpathos koło Rodos.

Zięćcie wyspy Rodos przez Włochów poruszyło ogromne opinie publiczne. W prasie pojawiło się twierdzenie, że istnieje umowa angielsko-włoska co do Morza Śródziemnego, a specjalnie co do wysp Rodos i Chios, które pozostać mają stałe(?) w posiadaniu Włoch. Rewelacja te mają cechy prawdopodobieństwa. Zajęcie wyspy Rodos, łącząc tuż koło Cypru, będącego w rękach angielskich, nie odbyło się zapewne bez cichego porozumienia z Anglią. Jeżeli wiadomość ta sprawdzi się, byłoby to porażką dla trójprzymierza, świadcząc, że Włochy w braku poparcia ze strony Austrii i Niemiec szukają innych sojuszników.

Zatopienie okrętu w Dardanelach?
Rzym. Agencja Stefaniego donosi ze Smyrny, że zęłoga turecka dała dwa strzały śiępce podczas wyjazdu z portu dwóch parowców, z których jeden należał do Towarzystwa Archipelagowego, drugi do Steam Company, a to z powodu, że drugi okręt nie jęchał ta sama drogą, co pierwszy. Następnie oddała zęłoga jeszcze dwa ostre strzały, z których drugi ugodził jeden z okrętów, powodując wylch kotła. Parowiec wkręca zatonął z 24 ludźmi, którzy byli na pokładzie. Z tręckiej strony twierdzą, że okręt należał na minę.

Skazanie Małeckiej na katogę.

Rząd carski dokonał swego. Węzora sąd okrę-

gowy warszawski wydał wyrok, skazującą y Małecką na 4 lata ciężkich robót, a następnie na osiedlenie na Syberyi. Współwinnia Roszkowska zasędzona została na kilkuletnie osiedlenie na Syberyi.

Na wniosek prokuratora ohydwe oskarżenie sresztawano natychmiast, mian, iż za Małecką zęłozono ze składek publicznych w Anglii 20 tysięcy rubli kęncy. Roszkowska zaś ma zęłozoną kęncy w kwocie 15 tysięcy rubli.
Zęłochdzi teraz pętać, co powie opinia publiczna w Anglii na ten lądcki wyrok. Wystraszony nadmienić, że jednym z głównych punktów, na których opierał się akt oskarżenia, był rzekomo stwierdzenie przez policję rosyjską fakt, że Małecką w Krakowie obchwała(?) z znanym rewolucjonistą Tytuosem Filipowiczem..

Przygody Paderewskiego w południowej Afryce.

Mistrz Paderewski, który w tej chwili znajduje się na okręcie w drodze powrotnej z Afryki do Anglii, nie doznał zbyt gościnnego przyjęcia w oczyszczonej diamentów. Mieszkańcy tamtejsi nie okazali wielkiego zrozumienia dla artysty genialnego muzyka, to też Paderewski nie dokonywał swej zapowiadanej podróży artystycznej i czemprej wybrał się z powrotem do Anglii. Przed wyjazdem z Kapstadu przyjął Paderewski listę jednego korespondenta londyńskiego „Daily Mail“, przed którym rozłożył swoje zale.

Jechem pewnego razu — opowiadał Paderewski — okrętem do Durbanu, gdzie narazitę miał się odbyć mój koncert. Siedziałem w salonie okrętu w przyfortepianie i cicho snułem fantazję na jakiś temat. Na raz zjawia się koło mnie jakiś jęgodem i rozkazujejmy tonem zwałki: — Niech pan! prezentacja balasowa!

Trudna rada. Denerwowałem go moja gra — wiałem tedy od fortepiano. Lęca grabianin nie poprzestał na tem. Na pokładzie opowiadał potem wórd rubasznych śmiechów awych towarzyszy, że zabronił mi grać. Mujemu sekretarzowi zaś, który

Cierpicie bóle? Reumatyczne, podagryczne, ból głowy, zębów? Nabawiliście się czego przez przeciąg, przeziębienie? Spróbujcie jednak uśmierczającego bóle, gojącego, wzmacniającego ofluidu Feller'a, „Elsalfuid“ przeciw strzykaniu i boleściach w plecach i krzyżach. Jest on rzeczywiście do bry! To nie jest reklama! Próbný tuzin 5 kor. franco. Wytwórcą jest tylko aptekarz E. V. Feller w Stubiocy, Elsalplatz Nr. 260, Kroacya.

Magazyn i pracownia sukien i okryć damskich
JÓZEFA GAŁĄZKI
W KRAKOWIE, FLORYAŃSKA 49, I. p.

połąc na każdy sezon najnowsze gotowe okrycia, kostiumy, spodnice, halki, bluzy i t. p. Zamówienia wykonywam szybko, gęstownie także i z dostarczeniem materyałów. Przyjmuję suknie balowe, wieczorne i spacerowe. Dla Pań z prowincyi uskuteczajam zamówienia w jednym dniu. Na składzie materyały angielskie i krajowe Kostumy od K. 45 wwyż. Sam jako fachowo wyszkolony krawiec, mogę zadowolić najwybredniejszą gęsta. Gotowe okrycia, bluzy, spodnice, halki i kostiumy do nabycia bardzo tanio z powodu prywatnego mieszkania. Ceny konkurencyjne niskie!

na pokładzie siedział przy sztaludze i malował, przewrócił ten sam gentleman sztalugę i zamazał mu przedziel czy obraz.

Na Agocę poczynił Paderewski bardzo smutno doświadczenia w poludniowej Afryce. W mieście Port-Elizabeth publicznie, na ulicach wyszydził go mistrza z powodu jego fryzury a w Pretoryi miejscowa najwybitniejsza gazeta nmiała, „na powitanie” Paderewskiego następujący artykuł:

„Panie Paderewski, co pan właściwie zdołałś dla świata? Czemu pan się wogóle zajmujesz? Gra pan na fortepianie — a jak nas zapewniasz, gra pan na tym instrumencie najlepiej z wszystkich żyjących pianistów. Nie będziemy się o to

spierać, ale gdyby nawet tak było, to cóż w tem ta kiego, jeśli ktoś nawet umie grać na fortepianie? Przed kilku dniami produkował się u nas artysta, który nie tylko grał na fortepianie, ale równocześnie jeszcze na siedemnaście innych instrumentach, między nimi także na harfie. Mimo to nie wyprowadził z nim takich ceregieli, jak pan Paderewski! Wstęp na jego koncert koncertowi tylko 3 szylingi a na jego koncertu sztalugę, jak na pański koncert!”

Wobec takiego przyjęcia, nie zdając nikogo, że Paderewski nie chciał konkurować z „artystą” na 17 instrumentach i czempjencie; opuścił południową Afrykę.

Echa katastrofy „Titanica”.

Opowiadanie oficerów i lekarza „Carpathii”.

Okręt „Carpathia”, który pierwszy przybył na miejsce katastrofy „Titanica” i uratował 705 osób z łodzi ratunkowych, znalazł się dniami do Tryestu. Oficerowie i lekarz tego okrętu opowiadają, jako naczelnymi świadkami — swe wrażenia w sposób następujący:

„Carpathia” płynęła z Nowego Jorku do Enoopy. Po drodze przestrzęgała ją liczne okręty, że morze zasiane jest ogromną masą górolodowych Komendant „Carpathii” nakazał tedy największą ostrożność i przestrzegaliśmy inne okręty, aby się miały na baczności.

Nagle w nocy z 14 na 15 kwietnia oznajmił radiotelegrafista komendantowi, że otrzymał sygnał alarmowy z „Titanica”, bliżącego ratunek. Ten kłosa moraki zderyżył się z górą lodową i wołał gwałtownie o pomoc. Dalsze depesze opisywały dokładnie straszną sytuację „Titanica”. Wobec tego „Carpathia” cała się przyrzuciła na pomoc. Dokuczali straszną zimno, która walczyła wale na masę górolodową. Morze było spokojne, niebo zachmurzone. „Carpathii” czyniło tymczasem popieszenie przygotowania na przyjęcie rozbitków. Pasażerów na „Carpathii” było 1100. — Spali oni spokojnie, nie przeczuwając niebezpieczeństwa. Część z nich pobudowano, aby przygotować kajuty dla rozbitków. Trzech lekarzy przygotowało dwie sale dla chorych; kazano ogotować kilka hektolitrow czarnej kawy i gorących trunków. Przygotowano ciepłe ubrania, strągnięte ze całego świata. Z okrętu przetranszono beczkami rakiety, aby rozbitkom używać do podciągania pomocniczo.

Pierwszy radiogram nadzłodził o godz. 2.15 w nocy. Po godz. 3 zanawadzi oficerowie na największym pomociu dalekie, zielone światelko. Zapalono na okręcie wszystkie lampy, aby okręt był zdalnie widoczny. Zielone światło zbliżało się coraz bardziej. Była to lampa przesyłająca łodzi ratunkowej, która napotykała na drodze. Zauważaliśmy w niej jedno okno, 3 kolumny i około 35 kobiet i dzieci. Z łodzi dolatywały jakieś płacze. Zapytano z „Carpathii”, gdzie się znajduje „Titanic”. Odpowiedziano z łodzi, że zatonał przed półtorą godziną i że zatonął na nim wielu ludzi. Za często wyciągał rozbitków na okręt przy pomocy kołow, związanych na 4 kołcach. Naprzód dzieci, potem kobiety, wreszcie mężczyźni. Nieszkodliwi byli tak smutni, że nie mogli wypruć się od przedzie okrętu. Na okręcie odcięto im przedzie wszystkim psy ratunkowe; potem zaprowadzono do ogrzewania sali, napojono i okryto kocami. Wiele było rannych, których zaprowadzono do sal operunkowych.

Tymczasem zbliżyły się inne łódzie z rozbitkami, którzy w podobny sposób wciągano na okręt. Razem natrafiono na 16 łodzi i ułokowano na „Carpathii” 705 rozbitków. Więcej nie można było zbierać, siln wstępnasz nadpłynęły inne okręty, które ruszyły zbierać rozbitków. Były to między innymi łódzie do połowy napojone ludźmi. Nikt bowiem z początku nie wierzył, że taki kolos, jak „Titanic”, może zatonać. Cztery łódzie były z pełnią pasażerów.

Uratowani pasażerowie „Titanica” przedstawiali straszną widok. Pół żywi z zimna z zaparpaniami ubraniami, pokoleżeni w walce z żywiołem. Kilka kobiet miało na sobie mekie spodnie, przygotowane już nie w ten sposób do pływania, ce w skutkach dających jest niemożliwe. Wiele dam było w wie czorowych teatleach, wiele panów w smokingach, a między nimi prezydent Ismay. Mieczę nieznacznie wywołano z wody półokryty. Przez 3 godziny pływali oni w morzu, trzymając się brzozy łodzi. Szczególna rzecz: u żadnego z rozbitków, mimo, że zbliżaliśmy się, nie zauważył lekarz śladu z zębienia!

O godz. 10 rano wszyscy pozostali przy życiu byli już na okrętach. Oficerowie i pasażerowie od stopałów nieszkodliwych swe kajuty. Cały okręt pobudny był do pływającego szpitala. — W dziwność można było oglądać miejsce, gdzie kolos moraki zatonał. Szeroka przestrzeń morza była zasiana kawałkami drzewa.

Z rozbitkami nie można się było z początku dogadać. Wiele było na pół-obłąkanych. Dopiero

po kilku godzinach przyszli do siebie i zaczęli opowiadać o szczegółach katastrofy. Różniły się one znacznie między sobą. Wszyscy jednak twierdzili, że na okręcie panował wstrząsny porządek. „Jakkolwiek komendant Smith i oficerowie wiedzieli, że okręt mał zatonąć — nie stracili zimnej krwi. — Kierowali akcją ratunkową w ten sposób, że kazali wsiadać na łódzie najpierw dzieciom i kobietom, a mężczyźni puszczano tylko tyko, im trzeba było do kierowania łodzią. Mężczyźni zachowywali się po bohatercko, choć wiedzieli, że czeka ich niechybna śmierć. Tyłko w międzyokładzie doszło do rozruchów, które masiano niszerzać z bronią w rękę.

O śmierci komendanta opowiadano rozmaicie. Jedni mówili, że stał on w ostatniej chwili na pomociu, potem zginął w falach morzeckich. — Inni widzieli go już po zatonięciu okrętu, jak płynął, trzymając dziecko na ramionach, a gdy je wodził, był już zginął w otchłami morskiej.

Kiedy okręt już zatonął, podniósł się wstrząs, jakby jak z set skazanych na śmierć. Wiele kołoz zeszło się z łodzi, patrząc jak toną ich meżowie. Kiedy woda dostała się do maszyny, nastąpił strasny wybuch okrętu, jakby setki armat odrazu wystrzeliło. Reszta okrętu zatonała w oka mgnienia, wywołując wir tak silny, że dwie łódzie, po kilu kilometra oddalone od miejsca katastrofy, porwane zostały strasznym wirami i poszły na dno wraz z ludźmi.

Z miejsca katastrofy ruszyła „Carpathia” w podróż do Nowego Jorku. Po drodze okręt został zaskoczony przez silną burzę, której dziełnie stawiał czoko.

Góra lodowa, z którą się zderzył „Titanic” nie była — wedle opowiadania naczynych świadków — zbyt wysoka. Wystawała ona tylko kilka metrów nad powierzchnię wody, a więc była trudna do zauważenia. Okręt, który zatonął, z boku na przetrzezi około 100 metrów, wobec czego wszelki ratunek był wykluczony.

Zemsta apasów.

Terorizm bandytów. — „Alibi” bandyty za pomocą fałszywych świadków. — Pogródzi i krwawa zemsta.

O solidarności apasów paryskich i o teroryzmie, jaki usiłują siać dokoła, świadczy następujący fakt:

Pomiedzy bandytami, którzy zostali uwiezieni w Paryżu jako podejrzani o zamordowanie i obrabowanie rolników kasowego Cabyego na ul. Ordener, znajduje się także niejaki Diendone. W czasie siedzisty Diendone odwołuje się do krytycznym czasie nie było go wcale w Paryżu, przebywał bowiem w Nancy. Znalazł się wśród świadków, którzy potwiezdzili „alibi” Diendonego, a byli to małżonkowie Reiner i mieszkający z nich bracia Bill, wszyscy z Nancy. Ale inni, zaprzeczając „solidarności” na wiarę, świadkowie ze szali odmiennej wykazali kłamstwo zeznań. Reiner i Billów Pomiedzy innymi świadkami znajdował się stolarz Blanchet i szwaczka Bellot. Politycy awizują skutkiem tego Reinerów i Emilia Bill, którzy jednakoże później wygłoszili na wolność.

Po tych zeznaniach bandycy zaspali pannę Bellot listami pełnymi pogroźek i doszło do tego, że polityca aktywna panna Bellot zebrała ją ochronić przed zemstą handlową. Emil Bill, powróciwszy do Nancy, postanowił zemścić się na Blanchecie. W niedziele spotkał Bill za miastem Blancheta. Pommo obecności trzech osób Bill wydobyl rewolwer i dał pięć strzałów do Blancheta, który padł trupem. Po dokonaniu zbrodni Bill zawałował: „Tu jest zemsta za to, że zradziłeś Reinerów”. W ten trzej świadkowie byli tak steryzowani, że stali bezczynni, a tymczasem Bill wyszedł do brzożynia nowe naboje i zakał w publicznym lesie. Dopiero później jeden z nich, stolarz Humbert, zamieszkał o zbrodni zandarmery, która obrosła na opryska obławę, na razie bezskuteczna. Zamordowany Blanchet, zyczny robotnik, osierocił żonę i małego synka. W mieście ludność jest ogromnie wzburzona.

Straszny wypadek w lombardzie.

Nabyty rewolwer. — Nieszczęsny taksator. — Nieszczęsny strażak. — Śmierć urzędnika. — Kto winien?

W jednym z wiedeńskich lombardów zdarzył się onegdaj straszny wypadek. Jeden z urzędników zakładu został zastrzelony przez taksatora skutkiem nieostrożności tegoż w chwili, gdy szcwał przyzniesieniu do zakładu nabyty rewolwer. Wypadek ten przedstawia się w szczególności następująco:

Do zakładu zastawniczego Lúwina w d. IX. przy Währingstrasse, przyszła we czwartek koło godz. 3 pop młoda kobieta, jak później stwierdzono służącą, obecnie bez zajęcia, niejaka Joanna S. i podszedła do oienka taksatora, zwróciła się do niego z zapytaniem, czy zakład przyjmuje w zastaw i broń. Taksator zamiast odpowiedzieć wyznał rękę po przyzniesieniu ręk. Służąca podała mu wówczas rewolwer w futerał. Gdy uprzedziła go, że rewolwer jest nabyty, dotychczas nie jest jeszcze ustalona rzecz, gdyż pod tym względem zeznania świadków są sprzeczne, a również i interesowanych stron. Taksator zaprzecza stanowczo, jakoby go służącą uprzedziła o tem, że rewolwer jest nabyty, podczas gdy ta ostatnia opiera się przy tem, że podając broń taksatorowi, zwróciła mu uwagę, iż rewolwer może wystrzelić. Zaledwie taksator wziął broń do ręki, był wydobyt ją z futerału, rewolwer wypadł i w tej samej chwili chwiał się podniósł się z krzesła siedzący w są w taksatora urzędnik zakładu 21 letni Karol Fischer. Błady jak upiór chwiał się za serce i o krzykiem: „Panie Schulhoff, coś mi się stało!” padł na ziemię.

Służącą, która przyniosła rewolwer zobowiązuje co się stało wybiegła z zakładu. W ślad za nią podali błady z przerażeniem taksator, aby ją zatrzymać. Dopędził ją w chwili, gdy wchodziła do najbliższego komisariatu policyjnego. W zakładzie tymczasem wybuchł pogrom nie do opisania. Liczenie o tej godzinie zgromadzone strony usiłowały wystrzali a potem stek napadającego ciała. W tej chwili rozniósł się wieść o samobójstwie jednego z urzędników, niektórzy domyślili się w związku nawet zamach morderczy. Urzędnicy zawezwaliśmy tymczasem pogotowie ratunkowe. Lecz wszelka pomoc okazała się już zbyt późną. Fischer trafiłny w serce skonał na miejscu.

Badana służająca zeznała, że nieszczęsny rewolwer otrzymała w podarunku przed kilku laty, który obecnie chciała zastawić ponieważ będąc bez posady wyczerpała już wszystkie swoje oszczędności. Obstała przytem, że zwraca uwagę taksatora na to, iż rewolwer jest białły.

Zwłoki Fischera zostały odstawione do zakładu medycyny sądowej.

Zatrudzona w tej sprawie śledstwo wykazało niewątpliwie kto w tym wypadku ponosi winę, tembardziej, że zajęcie całe miało wiele świadków.

Dość jeszcze należy, że świadkiem tego tragicznego zajścia była również i siostra zabitego, która pracowała w zakładzie jako kantorzyńska.

Rzekomy zamach na rosyjskiego ministra.

Samobójstwa należą w Petersburgu do wypadków codziennych, spowszedniałych. Jedno z nich właśnie stało się teraz przedmiotem różnych opowiadań i przeróżnych objaśnień w dziennikach rosyjskich. Oto onegdaj na rogu prospektu Nowickiego i ul. Puszkiniowej wsiada do dorozki młode, nie więcej nad 16 wiośen licząca wykwintnie ubrana dziewczyna, z czarowym kwiatkiem w piersi. Ka zala się zawięzać na dworzec nikolajowski. Przejeżdżając przez Nowki, przystanąła do ust butelkę, poczem rzuciła ją na bruk. Zawzwały to jakichś stróż, daszeczka podniósł, dorozkę zatrzymał i z pasażerką — która tymczasem odnalazła — zjechał do szpitala. Tam stwierdzono, że w butelce były amoniak, że nieznaną dotrącają go zaledwie ustami, sprząrzywszy sobie boleśnie ale nie szkodliwie wargi.

W miłcie jej znalezione kopercie z napisem wielkimi literkami: „Swoboda” a w kopercie beładna pisanina o różach, filach i t. d., zakończoną frazosem: „Pomóż nam na rokaz partji zaci ministra odwiasty Kasso”. W szpitalu wzięto nieznaną za historyczkę, więc skoro tylko się oocucia, zwrócono jej kopercę i list. Alkisi niedoświada samobójczyńi sama oddała ow list policjantowi, nadesłanemu właśnie dla spisania protokółu. Zawłodomożno tedy wydział ochrony i przybyli zandarmi odwiezli dziewczynę do więzienia. „Kresty” Podała się ona za Klaudy Sawinową.

Dzienniki petersburskie nadmienają, że w związku z tem wydarzeniem odbyło się kilka rewizji i aresztowań wśród młodzieży szkolnej.

Ochrona zbrodli z tej sprawy sensacyjną. Ale sensacja nie długo trwała. Dalsze dochodzenie nie wykazały bowiem, że Sawinowa, która miała

rzekomy zamach wykonan, nie jest studentką, lecz żonką zawack, z polityką niema nie do czynienia, jest historyczką.

Okropności marokańskich ruchów.

Rzeź w dzielnicy żydowskiej w Fezie.

(Patrz ilustracyę.)

„Jak przed kilkunastu dniami telegramy donosiły, arabscy podani marokańskiego króla szli grzbiem przez miasteczko i jego prospektom Francuzom. W wojsku stania wybuchł bunt; zrewoltowani żołnierze zamordowali naprzód 18 instruktorów francuskich, następnie rzucili się na miasto, mordując napotkanych Francuzów i pędząc ich domy. Z żołnierzami połączyli się arabscy młococh. Dzikie hordy napadyły z kolei na dzielnice żydowską w Fezie, zarządzając straszną rzeź. Sto ludzi zgineło tam na miejscu, morderstw innych oddało rękę, a wszystkie domy w dzielnicy żydowskiej zostały zniszczone i spłądowane. Typiczo żydów uratowało się jednak nieciska Smit-tan otworzył im ogrody pałacowe i tam rozłożył się obok nieszczęsnie ofiary barbarzyńskiej borydy. Jak już doniesiliśmy, liczne rodziny, pozostawione dachu nad głową, układowy się w klatach dzikich zwierząt w meszaryi sultanałskiej. Francuzi przywrócili dopiero na trzeci dzień porządek, wprowadzili do Fezu wojska oddziały wojska. Według ostatnich wiadomości rząd francuzowski wogóle zamocnił załogę wojska w Maroku, tak, że ogólna siła wojsk francuskich dojdzie tam niebawem do 40.000 ludzi.

Ilustracja nasza przedstawia (według ang. ilustracyi) wnętrze żydowskiej ulicy w Fezie i scenę rzezi.

Ze swiata.

Kradzież kosztowności. Z Paryżu donoszą: Pawłowo maharadzi indyjskiemu, który onegdaj wycieczkę w przybył z Maraglii, zginęła w kradzieżce kosztowności wartości 800.000 fr.

Ohyna zdradziec. Cady Medyolan znajduje się jeszcze pod wrażeniem ohydnej zbrodni, dokonanej na szanowanym powszechnie kapłanie, 45-letnim ks. kanoniku Dellavalle, w najbrutalniejszej części miasta, mianowicie w znanym powszechnie zwiędzającym Medyolan obrzytmym pasażu Wiktora Emanuela.

O zaficim tem tragicznem donosił już w krótkości telegram, według nas sprawozdań dzienników medyolańskich, miało ono przebieg następujący:

Kanonik Dellavalle przechadzał się spokojnie wśród licznego tłumu, cały dzień przejawiając się wielką żałą przed pasaż, będący ubojowem miejscem spotkań medyolańczyków, gdyż spotkał się oko w oko z silnym, jasnowłosym mężczyzną, robiącym wrażenie robotnika ubranego odświętnie. Nieznajomy spojzał na kapłana i mniął go, lecz nagle zwrócił i szybkim ruchem lewej ręki objął jego głowę kanonika, prawą, ubrojoną w krzywy nóż wieńcion włośkich, przeciął odstępami kśwędą gardło prawie do kości paterkowej; Dellavalle runął głuch na posadzkę marmurową. Przechodzący w tej chwili inni kapłan pochylili się nad konającym, leżącym w kałży krwi i udzielił mu jeszcze w ostatniej chwili absolucyji.

Zbrodniarz tymczasem, dobywszy z kieszeni rewolwer, zaczął strzelaćmi torować sobie drogę wśród tłumu. Ranę przytęczył dwa panie z Weroni, lekko zaś tarytę z Amsterdam, A. Brinka, który otrzymał postrzał w nogę. Pomimo jednak strzałów, publiczność pędziła za mordercą na placu La Scala jeden z gonących powalili zbrodniarza na bruk bliżny nadzierztem laski w głowę.

Arestowany odwieziony na stacyi policyjnej spokojnie, że wcale nie żałuje swego czynu. Przeciwnie, gdyby mógł, to mordowałby z przyjemnością wszystkich księży i bogaczy. Dalszych wskazań zeznań odmawia uporczywie. Śledztwo wykazało, że jest robotnikiem ziemnym, wykastym i posiadającym czworo dzieci. Ostatnimi czasy był bez pracy. Berzupiatniem więc szustnina ta okoliczność rozstrzygnęła w nim do najwyższego stopnia niewięd klasowa, siana z tak lekkiem sercem przed widokiem prasę anarchizującą. W człowieku przodziło się zwierze.

Co słycheć w mieście?

O nowe budynki dla sądów Krakowskich.

Dotychczas przed południem jawiła się w bierze prezydenta dra Leo deputacja krakowskiej Izby adwokackiej, złożona z prezesa dra Kozła i wiceprezesa dra Rosenblata. Deputacya istawowała u dra Leo, jako prezesa Kolei policyjnej, w sprawie budowy nowych gmachów sądowych, których postępowanie już pod każdym względem nieodpowiednie oraz w sprawie obświadczenia wakujących posad sędziowskich w okręgu krakowskiego sądu wyższego.

Pierwszorzędny zakład krawiecki na zamówienia. Składy sukna kamgarn., szwek i t. d. wprost z fabryk krajow. i angielskich świeżo sprowadzone.

Od lat 11 latniący
Związek handl. Kato. Krawców w Krakowie ul. Floryańska 1. 7 (tuż przy Rynku) we Lwowie filia pl. Halicki 7 (gdzie Centr. Kawiarnia)

Jedynie w Galicyi dwa magazyny ubrań gotowych wyrobionych przez krakowskich krawców. Ceny najprzystępniejsze.

